NN 54/2018 (13.6.2018.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-31/18-7 od 20. travnja 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1091

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Gunja, Gunja, V. Nazora 97, zastupana po punomoćniku Draženu Štiviću, odvjetniku iz Županje, Veliki kraj 54, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 20. travnja 2018.

presudio je

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/32, urbroj: 376-10-17-13 od 19. prosinca 2017.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Navedenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama u k.o. Gunja, koje su vlasništvo Općine Gunja. Točkom II. je utvrđeno da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čine 3.516,3 m trase kabelske kanalizacije koja zauzima površinu 3.516,3 m^2, te 4.153,75 m trase elektroničko komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničko komunikacijskih vodova koja zauzima površinu od 2.076,87 m^2. Točkom III. izreke navedenog rješenja utvrđeno je da visina naknade za pravo puta na nekretninama iz točke I. iznosi 40.202,43 kn godišnje, a obveza plaćanja naknade teče od 12. siječnja 2017.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja tuženika podnio tužbu iz svih zakonskih razloga. U bitnom navodi da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza plaćanja naknade za pravo puta pogrešno priznao Općini Gunja pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja zahtjeva. Tuženik je primijenio Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta koji je stupio na snagu tijekom trajanja ovoga postupka, a trenutak pokretanja postupka je odlučan za procjenu koji materijalni propis se primjenjuje. Kako postupovna odredba novog Pravilnika ne predviđa više izdavanje potvrde o pravu puta za slučaj kada je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine, onda je analognom primjenom odredbe članka 4. stavak 3. starog Pravilnika u izreci rješenja trebalo odrediti da se obveza plaćanja računa od dana izdavanja rješenja. Kako u konkretnom slučaju niti prijelazne odredbe Pravilnika niti prijelazne odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, broj: 72/17.) ne govore ništa o retroaktivnoj primjeni materijalnopravnih odredaba, to je razvidno da je tuženik prilikom odlučivanja od kojeg trenutka se računa obveza plaćanja naknade, trebao primijeniti onu materijalnopravnu odredbu koja je bila na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka. Također smatra da tuženik nije ispravno utvrdio dan zaprimanja zahtjeva Općine za utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta. Nije nedvojbeno utvrđeno da bi se sve čestice obuhvaćene točkom I. izreke rješenja doista nalazile u vlasništvu Općine tijekom cijelog vremenskog razdoblja za koji se istoj priznaje naknada. Iz odredbe članka 28. stavak 4. i 6. ZEK-a, slijedi da je u ovom postupku u odnosu na ovlaštenje Općine za podnošenje zahtjeva tuženiku bilo kao prvo odlučno za utvrditi da li je u trenutku zaprimanja zahtjeva ista bila vlasnik svih nekretnina za koje joj je rješenjem priznato pravo na naknadu od toga dana. Predmetni postupak se vodi gotovo godinu dana, u kom razdoblju se vlasničkopravni odnosi mogu mijenjati te smatra da je tuženik morao nedvojbeno utvrditi da je na dan donošenja rješenja (19. prosinac 2017.) Općine doista bila vlasnik svih onih nekretnina za koje joj je tuženik retroaktivno priznao pravo na naknadu za razdoblje od 12. siječnja 2017. pa nadalje, a upravo je to tuženik

propustio utvrditi jer je temeljio svoju odluku na činjeničnom stanju utvrđenom deset mjeseci prije donošenja rješenja, a trebalo je utvrditi da je Općina vlasnik za sve nekretnine od 12. siječnja 2017. pa do donošenja osporenog rješenja. Predlaže da Sud uvaži tužbeni zahtjev i poništi osporeno rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu se u odnosu na primjenu Pravilnika poziva na presudu Visokog upravnog suda, poslovni broj: UsII-319/17 od 11. siječnja 2018., u kojoj je Sud zauzeo pravno stajalište u vezi primjene novog Pravilnika. Također smatra da je u postupku ispravno utvrđeno činjenično stanje i to na temelju dokaza koje je upravo tužitelj dostavio uz spis, a koje činjenice je potvrdio i podnositelj zahtjeva te je u postupku utvrđeno da se iste u potpunosti podudaraju s česticama koje je tužitelj naznačio da se u vlasništvu podnositelja zahtjeva. Kako niti podnositelj zahtjeva niti tužitelj nisu tijekom postupka dovodili u pitanje utvrđeno stanje vlasništva na predmetnim česticama, a niti su dostavili dokaze iz kojih bi bilo vidljivo da postoje određene promjene, tuženik je rješenje donio ocjenjujući postojeće dokaze u spisu. Tužitelju je poznato na kojim česticama se nalazi njegova infrastruktura i za koje čestice podnositelj zahtjeva traži plaćanje naknada, slijedom čega je tijekom postupka mogao iskoristiti sve prigovore i dostaviti dokaze koje je smatrao relevantnim. Na tuženiku nije teret dokaza već je teret dokaza na strankama. Na tuženiku je da primjenom važećih propisa ocijeni dostavljene dokaze i donese odluku u kom smislu je doneseno osporeno rješenje. U konkretnom slučaju tuženik je na temelju upravnog zahtjeva podnositelja zahtjeva, na temelju dostavljenih podataka o identificiranim nekretninama, elaborata stvarnog stanja koji je izradio tužitelj, a na kojima se nalazi EKI tužitelja, izrekom osporavanog rješenja utvrdio tužitelja kao infrastrukturnog operatora na taksativno navedenim katastarskim česticama i utvrdio visinu naknade za pravo puta te na taj način kao javnopravno tijelo sukladno zakonskim ovlastima iz zakona i Pravilnika potvrdio uređenje njihovih međusobnih odnosa kroz institut prava puta. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu u odgovoru na tužbu navodi da je Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta pravilno primijenjen te smatra da je potrebno razlikovati trenutak nastanka obveze plaćanja naknade za pravo puta i trenutak dospijeća plaćanja naknade za pravo puta. Odluke koje donosi HAK-om u pogledu utvrđivanja visine naknade za pravo puta imaju deklaratoran karakter, imajući u vidu da se takvom odlukom zapravo samo utvrđuje već postojeća količina i vrsta infrastrukture (EKI) kao i visina naknade koja je već određena Pravilnikom. Smatra neosnovanim tvrdnje tužitelja da je tuženik morao utvrditi vlasničkopravno stanje nekretnina na dan donošenja odluke te da je tim propustom došlo do povreda prava tužitelja. Upravno tijelo odluku donosi na temelju činjenica utvrđenih i dokazanih u konkretnom slučaju, vlasničkim listovima koji su javne isprave, a tužitelj je sam dostavio vlasničke listove koji su relevantni za donošenje odluka i do dana donošenja odluke tuženika nije osporio vlasništvo Općine Bošnjaci niti na bilo koji drugi način doveo u sumnju istinitost javne isprave ili pravnog stanja zemljišta. Čak da je u međuvremenu do donošenja odluke tuženika došlo do promjene vlasništva na nekretninama ili da do takve promjene dođe nakon odluke tuženika postoje jasne odredbe ZUP-a, ZV-a i ZOO-a, koje uređuju prava novoga vlasnika, tako da je razlog pobijanja odluke tuženika iz navedenih razloga bespredmetan. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev uz naknadu troškova spora koji se odnose na sastav odgovora na tužbu.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

U dokaznom postupku Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika.

Iz spisu priloženog zahtjeva proizlazi da je Općina Gunja (dalje: Općina) 12. siječnja 2012. podnijela zahtjev tuženiku radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (EKI) koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu te Općine te utvrđivanje visine naknade za pravo puta za istu. Nakon provedenog postupka tuženik je donio rješenje kojim je utvrđeno da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na određenim česticama u vlasništvu Općine Gunja, te utvrdio naknadu za pravo puta u iznosu od 40.202,43 kune godišnje, koju je tužitelj dužan plaćati od 12. siječnja 2017. Tuženik je osporeno rješenje donio na temelju odredbe članka 28. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.), kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred Agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. istog Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta. Prema navedenoj odredbi članka 27. stavak 1. istog Zakona, operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s ovim zakonom i posebnim propisima.

U vrijeme podnošenja zahtjeva na snazi je bio članak 5. stavak 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (»Narodne novine«, broj: 152/11. i 151/14. – dalje u tekstu: Pravilnik/ 2011.), kojim je u članku 5. bilo propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred HAKOM-om pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog